

Resebrev 8

San José – Garrucha – Aquilas – Cartagena – Torrevieja – Alicante

4 – 25 oktober

Ofta gör vi långa etapper och överseglingar och är då beroende av att få tillförlitliga väderinformationer vilket inte alltid är så lätt. Vi använder mycket Navtex som tidvis ger bra information. Andra sätt är väderfax, radio eller information i Marinorna vilket mestadels utgörs av väderfax. Dock blir man lite tveksam till dylik information när man läser Nautisk ordbok af Emil Smith utgiven 1914

Väderlek

Väderleksförutsägelser förekommer ofta i tidningerna och annorstädes framställda af mer eller mindre opolitliga profeter af alla grader allt från professor Falb intill åtskilliga ”kloka gubbar”, men den enda av erfarenheten bekräftade regeln är, att den lilla pålitlighet, som väderförutsägelser möjligen ibland kunna hafva, står i motsatt förhållande till den tidsrymd, de omfatta, eller med andra ord ju längre tid, som förutsägelsen afser, desto opålitligare är den liksom alla andra spådomar.

Historien som eljest förvarar namn på konstnärer af alla slag och utmärkta personligheter inom nästan alla områden, har icke heller att omförmåla någon enda ryktbar väderspåman, och detta af det enkla skäl, att ingen haft turen att gissa rätt så länge, att han kunnat hålla sin ryktbarhet uppe. Däremot träffar man ofta lotsar, fiskare, sjömän samt till och med landtmän, som tämligen säkert förutsäga väderleken flera timmar eller kanske ett par dygn i förväg, men förutsägelser, som afkunnas längre i förväg eller sträcka sig öfver längre tidsrymd, förtjäna aldrig någon tillit. Från Aguadulce seglade vi vidare till San José. I piloten läste vi att där är det alltid fullt såväl sommar som vinter men varför inte göra ett försök. San José är en liten hamn med bara några få gästplatser. Vi gick in i hamnen och en marinero vinkade in oss på en plats ytterst i hamnen. Det var den sista platsen, nästa båt blev avvisad. Det var en engelsman och han blev väldigt besviken och bad flera gånger och sa att dom inte sovit på två nätter men det var nobben. Det skulle komma några båtar från en kappsegling och dom platser som var kvar var reserverade för dem. Här kan man inte komma in och förtöja typ Smögen.

San José är en liten idylliskt samhälle och vi letade oss upp i samhället via en strandpromenad och en sommarbebyggelse. Ett litet mysigt torg dök upp och här fann vi affärer bl. a en supermercado. Några engelska tidningar hittade vi inte så vi fick titta på bilder i spanska tidningar och förstod att det inte varit någon större händelse. Vi fann även en liten trevlig restaurang i hamnen där vi slog oss ned och blev serverade en god måltid.

In kom de kappseglande båtarna. Besättningarna var medelålders och dom var väldigt raciga med seglarhandskar. Vi fick en båt på varje sida och benådades inte med en enda blick fast vi hjälpte dem. På morgonen började det blåsa rätt in i hålet där vi låg. Vi konstaterade att det var bra akterförtöjningar med ett stort cementblock i varje förtöjning och med ett tjockt rep så det kändes säkert. Vi lade en tamp till piren och fick en fin avlastning. Vinden ökade till 20 sek m som kom rätt in i bredsida. Vi var störst bland båtarna och fick därför det värsta trycket men var inte så oroliga. Det blåste och gungade hela natten men vinden avtog på morgonen. Jag plockade fram dykartuben dök under båten och bytte offeranoden på propellern.

Utrustningen fick ligga kvar på däck för att torka medan vi åt lunch (i solen).

Båten bredvid oss gjorde sig beredd för avgång och det stökades ombord. Besättningen gjorde sig inte något intresse av oss och skepparen utdelade order och såg allmänt märkvärdig ut. Vi bad honom att inte lossa vår tamp till piren då vi kunde låta den sjunka när han gick. Han brydde sig inte utan bara släppte den. Det dividerades ombord hur dom skulle gå ut för det

bläste fortfarande en hel del. När dom backade ut fick dom sin akterförtöjning i propellern och drev mot oss varför vi hjälpte dem på plats igen och förtöjde dem i vår båt. Vi fick inget tack eller ögonkontakt. Skepparen hoppade och stampade och betedde sig som matadoren i tjuren Ferdinand, han gav skulden till de andra ombord. Han hoppade i vattnet och sam under för att skära loss tampen som tydligen snurrat runt ordentligt och den var tjock. Efter ett antal dyk var han helt slut varpå de två andra hoppade i och fortsatte tills även de var helt färdiga. Så som dom hade burit sig åt så fick min dykartub ligga kvar på däck och jag satt lugnt kvar i sittbrunnen och beskådade deras försök. Senare fick de hyrt en lufttub iland och kunde till slut få skurit loss tampen. Hade dom inte varit så märkvärdiga så hade jag givetvis hjälpt dem. Båten fick ligga kvar och dom blev skjutsade hem med bil. Fördelen med att ligga längst ut i hamnen är att man kan bada från båten.

Vi låg kvar en natt till och fortsatte sedan till Garrucha. Vi tog en promenad och utforskade samhället och passade på att köpa sandpapper då sittbrunnsbordet behövde ett lager lack. Det tar hårt på bordet efter alla måltider till havs av vin, öl, vatten senap, whisky och ett och annat saltstänk. Lackningen fick vänta till en dag lämplig för detta. Inte för soligt, varmt, regnigt eller fuktigt samtidigt som det finns tid för dylikt underhåll. Vi gick vidare till Aguilas. Där var det fullt så vi ankrade upp inne i hamnen. In kom två likadana segelfartyg som också ankrade. Dom flyttade sig senare in till handelskajen och vi förstod varför. Det var kuling på väg in och den beräknades komma in på middagen dagen efter. Vi satte klockan på ringning till dagen efter och gav oss iväg strax innan det ljusnade klockan sju. Vi satte kurs mot Cartagena en distans på c:a 30 nm. Vi fick ett kraftigt regn över oss och vinden ökade hela tiden. Klockan halvtvå var vi framme och hann lägga till innan kulingen var över oss.

Cartagena är en intressant stad med mycket kultur. Staden har en prägel med såväl romersk som arabiska efterlämningar. En gammal amfiteater var byggd på romartiden. När den byggdes så rev man först byggnader från Hannibals tid och resterna användes delvis som byggnadsmaterial till teatern vilket man tydligt kunde se. Teatern var i ett dåligt skick. När vi gick där bland resterna så träffade vi en Spanjor som höll ett långt ”föredrag” på tyska för oss om historien. Han var mycket engagerad och vi trodde att han aldrig skulle sluta då det var fruktansvärt varmt i solen. Vi traskade vidare upp på en borg och fick en mycket fin utsikt över Cartagena. Hamnen är en av få naturliga hamnar och den är väl skyddad från alla vindar. Här i Cartagena finns det en stor militäranläggning och klockan åtta på morgonen och vid solens nedgång blåste militären i trumpet. På nedvägen från fortet var det en liten välskött parkanläggning och vi hälsade på två tama påfåglar. Vi vandrade vidare ned i staden och gick igenom gamla arabkvarter med mycket smala gator. Vi fortsatte runt i stan och kom till en nybyggd stadsdel och hittade ett stort varuhus. Ulla tog mig i handen och drog iväg in i affären men bara för att köpa lite som vi kunde bära hela vägen tillbaka. Det höll i 10 min för då drog vi en överfull kundvagn och promenaden verkade mer och mer avlägsen. Varuhuset hade ett-årsjubileum och det var massor med bra extraerbjudanden. Burkölen kostade 29 pesetas styck så det blev ett flak. När vi gått färdigt hade vi en överbelastad kundvagn som innehöll en massa bra ha mat, vatten och vin. Vi tog en taxi tillbaka till Hokus Pokus.

Som vanligt kände vi flera båtar i hamnen av olika nationaliteter. Spanien var först med ubåtar och det första exemplaret låg på kajen med vattenfontäner och belysning runt om. Här i Caratagena åt vi den bästa Tapas hittills på ett café. När vi traskat runt på gatorna ett par dagar och slitit ut en halv halvsulning var det dags att byta vyer och vi seglade iväg och satte kursen mot Torrevieja. Göran och Birgitta Hesselgren hade hyrt en lägenhet där några veckor och vi hade kommit överens om att träffas där.

I Torrevieja fick vi ingen plats så vi lade oss för ankar i hamnen. Vi fick senare reda på att hamnen gått i konkurs och banken hade tagit över. Personalen fick inte hyra ut platser längre. Det fanns många tomma platser men det var impossible, vad man än sa så var det impossible.

I marinan låg en liten fin restaurang, där åt vi en god middag och uppvaktades av 4 katter som var mycket kärvänliga och lämnade oss inte ifred så länge vi hade mat på bordet. Vi matade dem och när vi betalade sa kyparen att katterna skulle betala halva notan. Han var förtjust i katterna och restaurangen höll dem säkert vid liv. När vi gick tillbaka till Hokus Pokus lyste det hos en båtmäklare så vi gick dit och frågade om dom möjligtvis hade en plats dom inte använde. Dom hade ingen och fick heller inte hyra ut i andra hamn. Jag gav mig inte utan frågade en kollega och han sa att han kände till en engelsman som hade en plats han inte utnyttjade de närmsta dagarna för båten var på land för bottenmålning. Han hade sin nya båt vid sidan om den lediga platsen. Mäklaren följde med och pekade var engelsmannen låg. Klockan var nio på kvällen och det var mörkt. Ulla och jag gick dit och knackade på båten och frågade honom om vi fick låna platsen ett par dagar. Det var ok för honom men han sa att vi skulle meddela hamnen och fråga dem så det var ok. Vi körde ut till Hokus Pokus med gummibåten, drog upp ankaret och gick in och lade oss på platsen. När vi lagt till gick vi och frågade en mariner om han sa nej och sa att vi var tvungna att tala med kontoret fast där var det stängt för dagen. Vi sa att det gör vi dagen efter vilket han köpte? I alla fall så gick han iväg. Dagen efter gick jag till marinakontoret och berättade att jag fick låna platsen av platsägaren och förklarade varför och att det bara gällde ett par nätter. Impossible sa han varpå jag försökte övertyga honom. Nu hade det blivit en sport. Jag måste tala med direktören sa han och efter ett långt telefonsamtal sa han att det kan gå om jag får en skriftlig bekräftelse från ägaren och att han kommer till kontoret med bekräftelsen tillsammans med mig. Tillbaka i båten skrev jag en sådan och bad engelsmannen skriva under vilket var lite pinsamt. Han lovade att följa med om en stund för han hade lite att göra. Jag förstod att han inte var pigg på det. Efter ett par timmar gick jag själv till kontoret och överlämnade bekräftelsen. Nej det går inte sa man ägaren måste vara med. Förresten jag skall kolla med direktören sa han. Direktören kom in genom dörren varvid dom pratade med varandra. Jag fanns inte. Det blev samma svar. Ägaren måste vara med. Jag sa att han sover middag och kommer senare. Tillbaka i båten talade jag med engelsmannen och han lovade och gå iväg vilket han också gjorde senare.

På grund av konkursen går det inte längre att hyra platser utan man tvingas att köpa. En plats till vår storlek av båt skulle kosta ca 250 000 svenska kronor och då "ägde" man platsen i 16 år. Det förekom en hel del diskussioner om detta bland båtägarna i hamnen vilket kanske förklarar varför engelsmannen inte var på gott humör hela tiden. Det var många utländska båtar som berördes. Anna-Ma hade betalt hyra till och med december månad men kunde inte få besked vad som hände efter detta datum. Dom skulle resa hem över vintern och var bekymrade.

Vi träffade Göran och Birgitta och åt middag med dem på en Mexikansk restaurang. Vi hittade "svenska köket" ett litet café/shop där vi köpte sådana exotiska läckerheter som västerbottenost, frukostkory, Gevalia och allkrydda.

Vi seglade vidare och kursen sattes mot Santa Pola. Här såg det döttrist ut med fullt av motorbåtar. Vi såg inte en varelse på kajen så där hade vi ingen lust att spilla vår ungdom. Solen sken och det var härligt på havet så vi gick ur hamnen och fortsatte till Alicante. Vi hade hört att det skulle vara fint där och vi blev inte besvikna. Marinan ligger mitt i stan och har ett högt berg bakom med en borg högst upp. Denna är belyst på natten. Nedanför går en mycket vacker palmklädd strandpromenad. Marinan är mycket påkostad med restauranger och affärer där det flanerar folk långt in på natten. Diskoteken öppnar sent på kvällen och låter som mest mellan tolv på kvällen till sex på morgonen. Alla musik uppmuntrar inte till sömn. Engelsmännen i hamnen lämnade in en protestskrivelse till Marinan och ljudet dämpades några decibel. Vi fick en bra plats i marinan. Vi köpte en antennsladd till vår TV och kopplade in den i skåpet på kajen och kunde då få in satellitkanaler såsom CNN och BBC.

15m koaxialkabel och två kopplingar kostade ca 15 svenska kronor.

Vi traskade runt i Alicante för här finns det mycket att se och uppleva. Borgen uppe på berget var mycket fin. För att komma upp åkte vi en hiss som gick inne i berget. Här uppe var det en vidunderlig utsikt över Alicante med omnejd. Runt om i och utanför borgen finns skulpturer i brons. Det är mycket sevärt. När vi skulle åka ned igen fann vi att hissmannen var borta. En engelska som väntat en stund gick iväg och frågade i en souvenirbutik och fick reda på att hissen var sönder. Det fanns en väg ned och den gick slingrande nedför berget på baksidan. När vi kommit ned igen konstaterade vi att det var bekvämare att åka hiss. På stranden byggde "vuxna barn" stora sandfigurer. Som belöning ville de ha uppmuntran och för dess slantar verkade det som om dom köpte öl. På sina tagna raster låg dom och sov under paraply. Sina tillhörigheter hade dom i kundvagnar. Strandpromenaden var belagd med stenplattor i levande mönster. Vi besökte en stor saluhall med köttbutiker i övre planet och fisk i bottenplanet. Det fanns butiker som bara sålde ägg. Här var roligt att handla. Pollo (kyckling) kostade 240 pesetas per kg vilket är ca 15 kr kg. Vi besökte en mycket gammal kyrka där det fanns mångt helgonaltare. Vid varje helgon kunde man tända ett ljus. Man la en peng i en automat så tändes en lampa. Jesus låg utsträckt på en stenbänk, också kudden var av sten vilket verkar mycket obekvämt.

I hamnen låg 5 svenska båtar. Som vanligt var det mest engelsmän. Toaletter och duschar var mycket fräscha och fina. Det var även tvättstugan så vi passade på att göra en stortvätt. Ulla och jag hade inte klippt håret sedan vi var i Mazagon så vi tog våra cyklar och gav ut på staden för att hitta en lämplig salong för detta ändamål. Vi valde fel visade det sig efteråt. Vi parkerade våra cyklar utanför salongen på trottoaren och låste fast cyklarna i varandra. När vi var färdigklippta och kom ut på gatan visade det sig att dom var stulna. Det var inte mycket att göra. Vi frågade efter vägen till en polisstation och traskade dit. Vi kom till fel station och blev skjutsade i en polisbil till rätt ställe. Polisbilen hade hårdplast i baksäte. En stor plastskiva var monterad fram mot förarsätet. Dörrarna gick inte att öppnas inifrån och fönstren som var mörktonade gick inte att öppnas från baksätet. Det kändes mycket instängt och obehagligt att åka så. Vi fick dock inget prygel. Vi kom fram till en annan polisstation där vi fick göra en polisanmälan och ett papper till försäkringsbolaget. Då självriskan är för stor får vi ingen användning för detta papper.

En långseglare måste göra ordentliga förberedelser och ha nödvändiga reservdelar med på resan. Före avresan från Sverige gick vi till Volvo Penta och införskaffade bl a ett antal filter till motorn. Nu var det dags för ett byte. Jag varmkörde motorn och tömde oljan och fick efter det vanliga sölet loss oljefiltret. Hur kan man sätta ett oljefilter upp och ned, så sitter det nämligen på en MD22. Har konstruktören aldrig bytt filter? Det är så att man har lust att ha ett enskilt samtal med den mannen. Det är helt omöjligt att byta ett dylikt utan att spilla olja. Alltnog, ett nytt oljefilter plockades fram. Filtret gick inte att gånga på, jag hade fått fel filter trots att jag lämnat motornummer. Det visade sig att också bränslefiltren jag köpt var fel. Hur kan detta ske? Denna dag stod inte Volvo Penta bland mina favoriter. Jag lyckades köpa rätt filter på ett båtvarv. Ulla var mycket nöjd när allt var klart och luften blev ren igen. Under hela resan har allt gått som på räls, vi har inte haft några problem eller missöden förutom med motorn, först med spridarna och nu detta.

Vi lade mycket tid i Alicante och nu väntar vi på att Mikael, Annika, Jenny och Hanna skall komma på besök. De landar 26 oktober och skall stanna i en vecka. Flygplatsen ligger endast några km från Alicante. Vi hoppas att vädret skall stå sig för vi är ju ändå inne i slutet av oktober och dagstemperaturen i luften var över 25 grader och i vattnet 22 grader. Vi njuter av det härliga klimatet och dessa underbara och ljumna kvällar.

Med varma seglarhälsningar

Mats och Ulla

S/y Hokus Pokus

I vårt förra resebrev skrev jag fel postnummer till vår adress i Duquesa.
Det skall vara: 29.691 Manilva